

Sygn. akt XI Ka 505/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Kowalska

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 roku

sprawy J. S.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 14 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 362/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 505/14

UZASADNIENIE

J. S. oskarżony został o to, że w dniu 2 października 2012 roku w M. posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci 4,55 g marihuany, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. oskarżonego J. S. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie tego przepisu skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych; na podstawie art. 70 ust. 2 ww. ustawy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających zabezpieczonych w sprawie wraz z opakowaniami i zarządził ich zniszczenie; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 609,20 zł tytułem częściowego zwrotu wydatków i kwotę 120 złotych opłaty, zwolnił od wydatków w pozostałej części, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od wyroku tego apelację złożył **obrońca oskarżonego**. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego, polegającego na zakwalifikowaniu czynu oskarżonego J. S. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo tego, iż oskarżony posiadał zatrzymany u niego środek odurzający w ilości nieznacznej na własny użytek;
2. obrazę przepisów postępowania 424 § 1 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na niedostatecznym, jedynie zdawkowym, niepopartym przedstawieniem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz pogłębionej analizy prawnej rozstrzygnięcia, niewyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia motywów wyroku, kwalifikacji prawnej czynu oraz zasadności orzeczonej kary.

Na wypadek nie podzielenia w/w zarzutów

3. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego, sposobu i motywacji popełnienia zarzucanego czynu, postawy jaką reprezentował oskarżony, przyznania się do zarzucanego mu czynu oraz w relacji do celów, jakie kara powinna spełniać, nie będąc przy tym nadmierną represją dla oskarżonego w odniesieniu do prewencji i społecznego oddziaływania.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania względnie o:
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyn zarzucany J. S. aktem oskarżenia wypełnia znamiona art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i umorzenie postępowania karnego wobec J. S. na wypadek nie podzielenia dwóch pierwszych zarzutów wniósł o:
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyn zarzucany J. S. stanowi wypadek mniejszej wagi o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres próby 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w nim zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom i wywodom skarżącego Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się, mogącej mieć wpływ na treść wyroku, obrazy wskazanego w apelacji przepisu postępowania, nie naruszył prawa materialnego, a rozstrzygnięcie o karze nie razi nadmierną dolegliwością.

W myśl art. 62 ust. 1 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Jak wynika z opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w L. zatrzymany u oskarżonego susz roślinny to 4,55 grama ziela konopi innych niż włókniste stanowiących środek odurzający grupy I-N i IV-N według załącznika nr 1 do ustawy. (vide opinia k. 27-8 akt). Ilość ujawnionego środka odurzającego pozwalała na sporządzenie kilku tzw. „działek” powodujących odurzenie. Oznacza to, że ilość ta była większa niż „nieznaczna” w rozumieniu art. 62 a cytowanej ustawy. „Ilość nieznaczna” to bowiem taka, która pozwala na jednokrotne odurzenie się osoby posiadającej substancję. W takiej sytuacji nie może być mowy o obrazie wskazanego w apelacji przepisu prawa materialnego, gdyż znamiona tego artykułu wyczerpał swoim zachowaniem oskarżony.

Uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę. W takiej sytuacji pisemna motywacja wyroku, która nie spełnia wymogów art. 424 § 1 k.p.k. nie może mieć wpływu na treść

wcześniej wydanego orzeczenia. W związku z powyższym, postawienie przez skarżącego zarzutu obrazy jedynie art. 424 § 1 k.p.k., bez powiązania z obrazą innych przepisów postępowania może wzruszyć zapadłe orzeczenie tylko w jednym przypadku, a mianowicie, ***kiedy wadliwie sporządzona motywacja uniemożliwia Sądowi odwoławczemu dokonanie instancyjnej kontroli prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia.*** Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, choć jest dość lakoniczne, to pozwala jednak na dokonanie prawidłowej instancyjnej kontroli wydanego rozstrzygnięcia.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem rażącej niewspółmierności kary. Stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu został prawidłowo oceniony przez Sąd pierwszej instancji i jako wyższy niż nieznaczny, wyklucza zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Wymiar i rodzaj orzeczonej kary (pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby, obostrzonej niewielką grzywną z mocy art. 71 § 1 k.k.) natomiast świadczy o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 k.k. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 kpt. 4 k.p.k., a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadniają przepisy art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 636 § 1 k.p.k.